

Pace

Ioan 20.19: Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, și ușile fiind închise acolo unde erau ucenicii, de frica iudeilor, Isus a venit și a stat în mijloc, și le-a spus: „Pace vouă!”.

Este ceva mareț să poți spune cu autoritate: „Pace vouă!” și, la rândul său, este ceva mareț pentru o inimă să simtă puterea acestui cuvânt. Domnul Isus le spusese deja ucenicilor Săi: „vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27), și această pace este și astăzi partea prețioasă a credincioșilor. Dar când Domnul a intrat în mijlocul ucenicilor cu salutul „Pace vouă!”, ei nu aveau deloc pace în exterior. Să ne uităm doar la ușa închisă de frica iudeilor! Ei se așteptau „că El este Acela care va răscumpăra pe Israel” (Luca 24.21); iar acum erau tulburați în inimile lor și se temeau de cei care erau afară. Probabil că încă mai aveau încredere într-un fel în Mântuitorul, deși El nu Se întorsese încă, și de aceea erau foarte îngrijorați în privința speranțelor lor pământești. Dar chiar dacă Dumnezeu le menținea inimile drepte, nu era nimic vizibil pe care să se poată baza.

Ei bine, până la acest punct trebuie adus un suflet; el nu trebuie să mai vadă altă speranță decât numai în Hristos, chiar dacă El nu este găsit imediat de ea.

Păcătosul este convins de starea lui pierdută prin *Duhul* harului, care îi vorbește, dar numai *puterea* harului îi poate da pace în cunoașterea faptului că păcatele lui sunt iertate.

Să observăm aici că ucenicii s-au bazat pe un Mesia *viu*. El fusese puterea lor, Cel care îi îngrijea, era totul pentru ei, atâta timp cât umblaseră cu El. Și acum El le fusese luat. Ei nu-L cunoșteau încă ca fiind *înviat*. La fel, și astăzi un suflet poate auzi de Numele prețios și de dragostea lui Isus, iar aceasta, dacă Domnul lucrează în har, poate atrage și înviora inima. Da, se poate ajunge până la punctul în care lumea își pierde atracția și numai Isus pare de dorit, încât chiar și noi am vrea să spunem împreună cu ucenicii: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne” (Ioan 6.68). Dar de îndată ce recunoști că ești *pierdut*, vezi că ai nevoie nu numai de un Mântuitor viu, ci de unul mort și *înviat*. Este o perioadă deosebit de grea pentru un astfel de suflet, când *Duhul* lui Dumnezeu îl convinge de vinovăție și păcat: lumea nu mai are nimic pentru el, iar Isus pare să-i fi fost luat. Dar tocmai în această stare și în această situație, El Se revelează sufletului, spunându-i: „Pace ție!” Ceea ce are nevoie *cel pierdut* nu este doar o binecuvântare, o putere pentru slăbiciunea lui, nici satisfacerea unei nevoi exterioare, ci el trebuie să aibă un *Mântuitor*. Un om, care se află în nevoie, poate apela la lume pentru ajutor și, dacă nu este convertit, va face fără îndoială aceasta. Dar un suflet care se simte *pierdut* nu poate fi satisfăcut decât de un *Mântuitor*.

Aici se manifestă valoarea crucii. Ea ne arată nu numai starea noastră pierdută, ci și faptul că tot ceea ce ne aparține a fost purtat de altcineva. Și asta este ceea ce are nevoie păcătosul. Poate că înainte am căutat deja pe Isus, ca să ne ajute în cazuri de nevoie exterioară, dar descoperirea faptului că suntem pierduți își găsește împlinirea numai în cruce. Omul natural poate considera că este de dorit să primească iertarea păcatelor sale; dar a vedea adevărata semnificație a crucii, a înțelege că mânia lui Dumnezeu a fost purtată acolo, că paharul a fost băut, că Isus a devenit blestem pentru noi, răspunde nevoii celor care înțeleg ce merită *păcatul*. Aceasta este ceea ce are nevoie o inimă care știe ce înseamnă să fii pierdut. O nouă lumină se aprinde în sufletul care recunoaște în Mântuitorul răstignit ceea ce a făcut păcatul. Dacă ar trebui să recunoaștem acest lucru în noi înșine, fără cruce, ar însemna doar pierzare eternă. Dar care ar fi sensul unui blestem, care a căzut asupra capului Celui Preaslăvit, dacă nu ar fi fost pentru noi? Astfel, crucea nu numai că trezește afecțiunea noastră, ci moartea lui Isus ne face să înțelegem că

suntem *pierduți*. Ce ar putea însemna faptul că Fiul lui Dumnezeu a zăcut în mormânt, dacă El nu ar fi fost acolo pentru *noi*? „Oglindirea gloriei lui Dumnezeu”, un Om fără păcat, sfânt, desăvârșit în toată purtarea și comportamentul Său, a zăcut în mormânt! Pentru cine ar putea fi fost asta, la cine s-ar putea referi, dacă nu la noi?

Repet: ce sens are moartea lui Hristos dacă nu ești pierdut – pierdut prin tot răul, păcatul, murdăria, care nu puteau fi șterse decât prin sângele lui Hristos? Dacă starea ta nu este atât de gravă, încât sângele să fie singurul răspuns, atunci nu am nicio mângâiere pentru tine; dar dacă este atât de gravă, atunci există Unul, pe care judecata lui Dumnezeu pentru păcat L-a lovit – Unul, în care totul a fost împlinit pentru noi, și astfel s-a ajuns la sfârșit. Cunoașterea faptului că suntem pierduți, atunci când este înțeleasă pe deplin în Isus, merge mână în mână cu recunoașterea faptului că suntem mântuiți, și atunci cuvintele prețioase ajung la urechile noastre: „Pace vouă!”

Iov era un om, pe care Dumnezeu îl putea indica ca fiind un om sincer, desăvârșit, fără egal pe pământ. Și totuși, când satan a devenit adversarul său, el nu a putut să stea în picioare înaintea lui Dumnezeu. El insistă asupra dreptății sale, asupra vieții sale fără păcat, dar ce poate spune când ajunge cu adevărat în lumina lui Dumnezeu? „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede. De aceea *mi-e scârbă de mine* și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42.5,6).

Așa este omul, cel mai bun om, în lumina lui Dumnezeu: demn de dispreț. Și Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru? Și El S-a opus adversarului în prezența lui Dumnezeu. Dar era ceva în El, pe care satan să-l poată indica ca fiind nepotrivit pentru lumina pătrunzătoare a acestei prezențe? Nu, nu era nimic altceva decât puritate și sfințenie desăvârșite, nimic altceva decât un parfum plăcut pentru Dumnezeu. Și totuși, ca Garant și Loțiitor al nostru, El a trebuit să guste moartea ca plată pentru păcat, ca manifestare a dreptului lui satan asupra noastră. Câtă suferință a adus aceasta sufletului Său drept, vedem deja în grădina Ghetsimani, în „lupta aprigă” prin care a trecut în fața a ceea ce-L aștepta. Aceasta L-a cuprins pe deplin în cele trei ore de întuneric și și-a găsit expresia finală în strigătul cutremurător: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Aici vedem ce este crucea: Hristos, sub greutatea mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Ce revelație, ce privilegiu pentru un *om pierdut*! Cititorule, cu cât înțelegi mai bine semnificația pierderii tale înaintea lui Dumnezeu, cu atât vei înțelege mai bine și mai profund ce înseamnă crucea și ce valoare are ea.

Dar acum nu este doar un Mântuitor răstignit, ci unul înviat, care ne vorbește și ne dă victoria asupra a tot ceea ce era împotriva noastră, după ce ne-a eliberat de suferința cauzată de aceasta. Cuvântul „Pace vouă!” este, așadar, declarația puternică a Celui care cunoștea toată pierzania noastră și totuși putea spune „pace”, conștient că tot ceea ce putea aduce pace sufletului se împlinise; căci El înviase din puterea păcatului și a morții, după ce înfruntase adversarul. Și cum ar fi putut un Mântuitor înviat să vorbească despre altceva decât despre „pace”? Mai putea fi vorba de mânie, după ce El purtase păcatul și blestemul și ieșise victorios din mormânt? Da, este un Mântuitor înviat care vestește pacea celor care, deși nu au încă pace, cunosc totuși semnificația crucii. Toate cerințele, pe care le vestește crucea, au fost îndeplinite pentru totdeauna și, de aceea, pentru toți cei care cred, este „pace”, „pace”.

Prima persoană, către care Se îndreaptă Domnul după învierea Sa, este o femeie, din care El izgonise șapte demoni, dar harul îi câștigase inima. Ea era atrasă irezistibil de Isus, deși Îl căuta pe Cel viu printre cei morți; dar totuși era Isus, pe care Îl căuta. Și în aceeași Maria, pe care Domnul a onorat-o revelându-Se mai întâi ei, se dezvăluise odată toată puterea răului. Domnul

i-a spus acel cuvânt care i-a vestit imediat că Cel care murise era din nou viu – *Maria!* El i-a dat astfel o speranță care depășea moartea și putrezirea, pentru că Isus era dincolo de mormânt. Isus, către care se îndreptau toate gândurile și afecțiunea ei, era viu pentru totdeauna, iar acum toate speranțele ei se bazau pe viața eternă a Celui care murise pentru ea. Întunericul, pe care îl simțise o vreme în moartea lui Isus, nu mai avea nicio semnificație pentru ea. El fusese depășit. El înviase pentru totdeauna, și astfel găsim bogățiile harului lui Dumnezeu revelate mai întâi unei persoane care fusese în puterea unei mulțimi de demoni.

Și ce înseamnă astăzi, când Domnul strigă „Pace ție!” unui suflet? Puterea cuvântului constă în faptul că nu este un cuvânt temporar de bunătare, ci că proclamă pace, pace eternă, pentru că pacea este făcută prin lucrarea pe care Hristos a împlinit-o pe cruce. Stând pe acest tron, El ne strigă „Pace”; și dacă am înțelege că El nu a vorbit niciodată despre „pace” în acest sens până când nu a înviat, atunci realizăm că, „îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Da, dacă El a murit pentru noi când eram încă păcătoși, „cu atât mai mult acum, când suntem îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu”! (Romani 5.1,8,9).

Titlul original: „Friede”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 270-276.